

Az Albertine elköltözése óta eltelt négy napot csakis azért bírtam ki, mert arra gondoltam: „Mindez idő kérdése, Albertine már a hét vége előtt itt lesz”. Csakhogy érvelés ide vagy oda, a testem-lelkem előtt álló feladat változatlan maradt: Albertine nélkül élni, hazaérkezni, és nem találni otthon, elmenni a szobája előtt – a benyitáshoz még nem volt elég bátorságom – tudván, hogy Albertine nincs odabent, lefeküdni anélkül, hogy jó éjszakát kívántam volna neki – ennyi mindent kellett volna a szívemnek véghezvinnie, mindezt a maga rettentő egységében, és akkor is, ha soha nem láthatom viszont barátnömet. Márpedig ez immár négyszer sikerült, ami azt bizonyította, hogy továbbra is sikerülhet. Hamarosan talán az életben tartó évrre – Albertine mielőbbi visszatérésére – sem lesz többé szükségem (ki tudom mondani: „Sosem jön már vissza”, és mégis élek tovább, ahogyan az elmúlt négy napban), mint a sebesültnek, aki újratanulta a járást, és megvan a mankója nélkül. Kétségtelen, hogy esténként, amikor hazaértem, még mindig csak az emlékek vártak, lélegzetemet szegve, a magány ürességével fojtogatva, az emlékek végtelenül sereglő sora, mindazon esték emléke, amikor Albertine várt odahaza. De most már ott volt a tegnapi és a tegnapeelőtti, illetve az azt megelőző két este emléke is, más szóval azé a négy estéé, amely Albertine távozása óta telt el, amióta magamra maradtam, nélküle, és mégis éltem: e négy estéé, melyből már emlékek – a többiekéhez képest ugyan csekélyke – köige állt össze, mely minden ezután következő nappal dúsul talán. Nem beszélek arról a szerelmi vallomásról, amit Guermantes nagyhercegné egyik unokahúga – aki a legszebb lánynak számított Párizsban – írt nekem ekkoriban, ahogy Guermantes nagyherceg ügyködéséről sem, akit a lányuk boldogsága érdekében az egyenlőtlen házasságba, az egyértelmű *mésalliance*-ba is beletörődő szülők kértek fel közbenjárásra. A hiúságot legyezgető efféle incidensek nagyon is fájdalmasak, amikor szerelmesek vagyunk. Vágyunk rá, de mégsem vagyunk olyan tapintatlanok, hogy az elé a nő elé tárjuk őket, aki kevésbé kedvező véleménnyel van rólunk, hiszen ez at-

Marcel Proust Az eltűnt idő Albertine nincs

tól sem változna, ha az illető megtudná, hogy valaki más netán egészen másképpen lát minket. A nagyherceg unokahúga által írottak Albertine-t csak ingerelhették volna.

Amikor már ébren újra kezdtem a bánkódást onnan, ahol elalvás előtt tartottam, mint valami könyvet, melyet csak egy pillanatra csuktam be, s estig le sem teszem már, minden, ami ért – akár a külvilágból, akár belvilágomból eredt –, csakis valamely Albertine-hez kötődő benyomáshoz kapcsolódhatott. Csengettek: az ő levele lesz az, vagy talán ő maga. Ha úgy éreztem, jól vagyok és nem is túlságosan boldogtalan, nem voltam már féltékeny, minden vele kapcsolatos sérelmem elmúlt, szerettem volna mihamarabb viszontlátni, megcsókolni, vidáman vele élni le az életemet. Olyan végtelenül egyszerűnek tűnt, hogy táviratozzak neki: JÖJJÖN GYORSAN, mintha ez az új hangulat nemcsak a hozzáállásomat változtatta volna meg, hanem a rajtam kívül álló dolgokat is egyszerűbbé tette volna. Ha komor hangulatban voltam, minden haragom feltámadt ellene; eszemben sem volt már megcsókolni, úgy éreztem, képtelenség, hogy valaha is boldoggá tehet, már csak ártani akartam neki, és megakadályozni, hogy másoké legyen. A két ellentétes hangulat eredménye azonban egy és ugyanaz volt: Albertine-nek mihamarabb vissza kell jönnie. S mégis, bármilyen örömtől okozott volna abban a pillanatban a visszatérése, éreztem, hogy nemsokára felütnék a fejüket a régi nehézségek, s hogy a boldogságot a lelki vágy kielégítésében keresni éppoly naiv vállalkozás, mintha toronyíránt útnak indulva a látóhatárt próbálnánk elérni. Minél messzebbre megy a vágy, annál távolabb kerül a tényleges birtoklás. Így hát, ha a boldogság vagy legalábbis a szenvedésmentesség

egyáltalán elérhető, nem a vágy kielégítésében, hanem fokozatos csökkentésében, végső kirojtásában kell keresnünk Találkozni próbálunk azzal akit szeretünk, pedig arra kellene törekednünk, hogy ne találkozzunk vele: csakis a felejtés olthatja ki a vágyat. Azt gondolom, ha egy író ilyesfajta igazságokat fogalmazna meg, könyvet, melybe belefoglalta őket, egy nőnek ajánlaná, akihez így szeretne közelebb kerülni, s így szólna: „Ez a könyv a tiéd”. Ezzel azonban, noha a könyvben igazságokat mondana, a dedikációban hazudna, hiszen nem ragaszkodna jobban ahhoz, hogy a könyv a nőé legyen, mint a drágakőhöz, amit ő kapott a nőtől, s ami csak addig lesz kedves a szívének, amíg ezt a nőt szereti. A másik embert hozzánk fűző kotelekek gondolatainkban léteznek csupán. Az emlékezet gyengülésével meglazulnak, s bármennyire szeretnénk illúziókba ringatni magunkat, és szerelemből, barátságból, udvariasságból, a másakra való tekintettel, kötelességérzetből másokat is rászedni, az életünket magányosan éljük le. Az ember az a lény, aki nem tud kilépni önmagából, aki csak önmagán átszűrve ismeri meg a többieket, és ha az ellenkezőjét mondja, hazudik. Anynyira félttem volna, ha valaki képes lett volna megfosztani az Albertine-szükséglettől, az Albertine iránti szerelemtől, hogy bebeszéltem magamnak: életre szólón becses ez az érzés. Önmagamat éreztem volna kevesebbnek, ha ígézet és fájdalom nélkül tudom végighallgatni azokat az állomásneveket, amelyeken a Touraine felé tartó vonat áthalad (lényegében csak azért, mert azt bizonyította volna, hogy Albertine már közömbös nekem). Azt gondoltam, jól van ez így, hogy miközben folyton azon toprengek, mit csinálhat, gondolhat, akarhat, és minden percben azon, vajon vissza szándékozik-e, vissza fog-e jönni, nyitva hagyom azt az átjárót, amelyet a szerelem tárt ki bennem, hogy érezzem, amint egy másik ember, egy nő élete bezuhog a zsilipeken a tározóba, amely nem szeretett volna újra állóvízzé válni. Nemsokára, amikor Saint-Loup hallgatásának sehogy sem akart vége szakadni, egy másodlagos szorongás – a Saint-Loup táviratára vagy telefonjára való várakozás – fedte el az első nyugtalanságot az eredmény miatt és amiatt is, hogy megtudjam, vajon visszajön-e Albertine. A táviratra várva minden apró neszt les-

nyomában többé 1. részlet

tem, s ez végül annyira elviselhetetlen lett, hogy úgy éreztem, ha a távirat megérkezik – másra gondolni sem tudtam –, bármi álljon is benne, véget vet a szenvedéseimnek. De amikor végre valóban táviratot kaptam Robert-től, melyben tudatta: találkozott Bontemps-néval, csakhog – minden elővigyázatossága dacára – Albertine megláttá, s ettől az egész terv kútba esett, düh és kétségbeesés tört ki belőlem, hiszen főképp ezt akartam elkerülni. Most, hogy Albertine is tudomást szerzett róla, Saint-Loup újra olyan színben tüntetett fel, mintha én ragaszkodnék barátomhoz, s ez csak útját állhatta annak, hogy visszajöjjen, no meg, a Gilberte-korszak szerelmének büszkeségéből egyebet sem őnztem már, mint a borzadást a ragaszkodás látszatától is, így azonban ez is odalett. Átkoztam Robert-t, majd azt gondoltam, hogy ha ez az út nem vált be, másikon indulok el. Hiszen a külvilág eseményei befolyásolhatók, hogyan is ne sikerülne hát a ravaszság, az ész, az érdek, az érzelem bevetésével megszüntetnem ezt a szörnyűséget: Albertine távollétét? Azt hisszük, vágyaink szerint alakítjuk a dolgokat magunk körül, mégpedig azért, mert semmiféle más kedvező megoldást nem látunk. Arra nem gondolunk, ami a leggyakrabban fordul elő, s ami szintén kedvező: a dolgokat nem sikerül ugyan vágyunk szerint alakítani, vágyunk maga viszont lassan-lassan átalakul. A helyzet, melynek megváltoztatásában reménykedtünk, mert elviselhetetlennek éreztük, közömbös lesz. Az akadályt nem tudtuk ugyan leküzdeni, amint feltétlenül szeretnénk volna, az élet azonban elhárította az utunkból, segített túljutni rajta, és ha most visszafordulunk a messzi múlt felé, annyira kivehetetlenné vált, hogy alig vesszük észre. A felettünk lévő emeletről a *Manon* áriát hallottam egy szomszéd nő előadásában. Úgy hallgattam az ismerős szöveget, mintha Albertine-ről és rólam szólna, s ettől annyira megrendített, hogy sírva fakadtam. Ezt hallottam:

*O, jaj, a madar, rabságnak hívén sorsát,
gyakran kitroppen,*

*Hogy csuggedt ropte végén éjjel az ablak
állja útját!*

majd Manon halálakor:

Manon, felelj hát! Egyetlen szerelmem,

*Ma tudtam meg csupán, milyen jó is e
szív, a te szíved.*

Mivel pedig Manon visszatért Grioux-höz, úgy véltem, Albertine-ne is én jelentem élete egyetlen szerelmét. Fájdalom, nagyon valószínű, hogy ha ezekben a percekben ő is hallotta volna ugyanezt az áriát, nem az én nevet dédelgette volna Des Grioux-é helyébe, s ha eszébe jutottam volna egyáltalán emlékem megakadályozza, hogy elérze nyúljon e melódiák hallatán, melyek pe – noha művesebbek és finomabbak voltak – beleillettek a szívének kedves zenei lágba.

Nekem pedig nem volt lelkierőm átgedni magam annak az édes gondolatról, hogy Albertine „szíve egyetlen szerelmek” nevez, és rájött, hogy tévesen írt meg, amit „rabságnak hitt”. Tudtam, ha amikor regényt olvasunk, a hősnőt e rülhetetlenül annak a vonásaival ruházzuk fel, akit mi szeretünk. Csakhogy hiáb, jó véget a regény, a mi szerelmünk egyetlen lépéssel sem jutott előbbre, s amikor könyvet becsukjuk, a szeretett nő, aki a gényben végre a miénk lett, az életben kicsit sem szeretet jobban. Dühösen távirattal Saint-Loup-nak: jöjjön vissza miel Párizsba, legalább azt a látszatot elkerüldő, hogy súlyosbító tényezőként magam ragaszkodom egy olyan lépéshez, amit ugyan is szerettem volna eltitkolni. Az utasításaimnak engedelmessé Robert m vissza sem érkezett, amikor Albertine-kaptam az alábbi táviratot:

„MILYEN NEM BOLDOGAN TETTE A BARÁTINT SAINT-LOUP-NAK MEGNÉNEMLÉHEZ ÉS ZELÉNSÉGETŐT DRÁGAM, HA SZÜKSÉGE VAN RÁM, MIERT NEM EGYENÉSEN NEKEM ÍRT? BOLDOGAN VISSZAMENTENI VOLNA, MÁSKOR NE CSINÁLJON ILYEN BUTASÁGOT!”

„Boldogan visszamentem volna!” Ha ezt mondja, akkor sajnálja, hogy elment, csak ürügyet keres, hogy visszajöhessen. Azaz egyéb feladatomból sincs, mint azt tenni, amit mond: megírom, hogy szükségem van rá, s akkor visszajön. Hamarosan viszontlátom hát Albertine-t, a balbeci Albertine-t (Elemenetele óta ugyanis újra annak láttam. Mint valami kagyló, amelyre ügyet sem vetünk már, hiszen mindig ott van a komódon, de amikor egyszer csak megválnak tőle – azért hogy elajándékozzuk, vagy mert elve-

szítettük –, eszünkbe jut, ahogy régóta nem jutott már – most Albertine is a tenger kéklő hegyeinek derűs szépségét idézte.) És nemcsak ő maga lett képzeletbeli, tehát kívánatos lényé, hanem a vele élhető élet is képzeletbelivé vált, azaz minden nehézségtől mentessé: ettől azt gondoltam: „Milyen boldogok leszünk!” De most, amikor már biztosnak éreztem ezt a visszatérést, ügyelnem kellett, nehogy azt a látszatot keltssem, hogy sürgetem – épp ellenkezőleg: feledtetnem kellett Saint-Loup manőverének kedvezőtlen hatását, később akár meg is tagadhatom, mondván, hogy Robert magától tette, amit tett, mivel mindig is nagy pártfogója volt ennek a házasságnak.

(Folytatjuk)

Megjelent az Atlantisz Könyvkiadó gondozásában

Fordította: Jancsó Júlia

Válogatta és szerkesztette: Nagy Emőke

ILLUSZTRÁCIÓ: IGOR LAZIN

Ahhoz, hogy Albertine halála minden fájdalmamat megszüntesse, a csapásnak nem csupán ott, Touraine-ben kellett volna őt megölnie, hanem bennem is. Soha nem élt bennem elevenebben. Ahhoz, hogy belénk költözhessen, egy embernek előbb időbelivé kellett válnia, az idő kereteibe kellett illeszkednie; mivel mindig csak percek egymásutánjában jelent meg előttünk, mindig egyetlen arcát tudta csak megmutatni, egyetlen fényképet adott magáról. Bizony nagy gyengesége az embernek, hogy pillanatszerűen gyűjteménye csupán; de nagy ereje is: az ember az emlékezet része, és az egyetlen pillanathoz tartozó emlék mit sem tud mindarról, ami azóta történt; a pillanat, amit rögzített, még mindig tart, még mindig él, és a benne kirajzolódó ember is vele. No meg ez az elaprózódás nem csupán életben tartja a halottat, hanem meg is sokszorozza. Ahhoz, hogy megvigasztalódjak, nem egy, de számtalan Albertine-t kellett volna elfelejtenem. Amint sikerült elviselnem a bánatot, hogy egyiküket elveszítettem, máris kezdhettem újra egy másikkal, száz másikkal.

Az életem alapvetően megváltozott tehát. A szépségét az adta, és nem Albertine miatt, hanem vele párhuzamosan, olyankor, amikor egyedül voltam, hogy a hasonló pillanatok hívására folyton újjászülettek a hajdani pillanatok. Az eső nesze visszahozta a combray-i orgonák illatát; a napfény rebbenése a balkonon a Champs-Élysées galambjait; a délelőtti melegben eltompuló zajok a cseresznyék frissességét; a Bretagne-ba vagy Velencébe hívó vágyat pedig a szél hangja és a hűsvét visszatérte. Beköszöntött a nyár; a napok hosszúra nyúltak, meleg volt. Ez az az időszak, amikor diákok és tanárok már kora reggel kivonulnak a parkokba, és a fák alatt készülnek az utolsó vizsgákra, s közben kiélvezik a hűvösség utolsó cseppjeit, melyeket a déli verőfénynél még kevésbé izzó, de máris meddőn tiszta égbolt meghagy nekik. Sötét szobámból a régivel vetekedő felidézéssel erővel – mely azonban mostanra már csak szenvedést okozott – megsejtettem, hogy odakint a mozdulatlan levegőben a lefelé induló nap rőt színnel vonja be a házak, a templomok függőleges sorát. Ha pedig Françoise visszatérve akaratlanul is elmozdította a súlyos függönyök redőit, feltörő kiáltást fojtottam el, mert az a hajdani napsugár

Marcel Proust Az eltűnt idő Albertine nincs

hasított belém, melynek fényében én szépnek láttam a Bricqueville l'Orgueilleuse-i új homlokzatot, amikor Albertine leszóltta, mondván, hogy: „Felújították.” Mivel nem tudtam mivel magyarázni a sóhajomat, azt mondtam Françoise-nak: „Jaj, szomjas vagyok!” Françoise kiment, visszajött, de én hirtelen hátat fordítottam, mert fájdalmas áramütésként ért egy a félhomályban minden pillanatban robbanó ezer és ezer emlék közül: megláttam, hogy Françoise cseresznyét és almabort hoz be, éppen cseresznyét és almabort, amit egy tanya-si legény is hozott egyszer Balbecben a kocsinkhoz, épp azt a két színt, mely alatt a legtökéletesebben áldoztam volna hajdan a kárikulai napok elsötétített ebédőinek szivárványával. Ekkor jutott eszembe először az Écorres-tanya, és arra gondoltam, hogy amikor Albertine bizonyos napokon azt mondta Balbecben, hogy nem ér rá, mert kénytelen a nagynénjével tartani, talán éppen valamelyik bárátnőjével időzött egyik-másik olyan tanyán, amelyről tudta, hogy én nem szoktam odajárni, s miközben én – próba-szerencse – elüldögéltem a Marie-Antoinette-majorban, ahol azt mondták: „Ma még nem láttuk a kisasszonyt”, ő ugyanazokkal a szavakkal fordul a bárátnőjéhez, mint máskor, amikor kettesben kirándultunk, hozzám: „Nem fog eszébe jutni, hogy itt keressen, így legalább nyugtunk lesz”. Szóltam Françoise-nak, húzza össze a függönyöket, hogy ne kelljen már látnom azt a napsugarat. Csakhogy az emlékezetembe továbbra is, nem kevésbé pusztítóan, beszüremlett: „Ez nem tetszik, felújították, de holnap majd elmegyünk Saint-Martin-le-Vétube, holnapután meg...” Holnap, holnapután, ez a közös életet jelentette – talán mindörökké közöset –, mely csak most kezdődik, a szívem iramodott volna feléje, de már nem volt sehol, Albertine meghalt.

Françoise bizonyára örült Albertine halálának, és meg kell hagyni, hogy egyfajta illetudással és tapintattal nem színelte szomorúságot. De a maga ősi törvénykönyvének íratlan szabályai és a középkori parasztasszony hagyománya, azé, aki úgy sír, mint a gesztákban szokás, régebbi keletűek voltak, mint az Albertine-nel vagy akár az Eulalie-val szembeni gyűlölete. Így eshetett, hogy egy késő délután, amikor nem lepleztem elég függőn fájdalmamat, a hajdani kis parasztlány ösztönével, amellyel gyermekként állatokat ejtett foglyul és kínzott meg, s amely csupán derűt ébresztett bennem, amikor tyúkuk nyakát tekerte ki, és élve főzte meg a homárt, ha pedig én betegedtem meg, úgy leste, milyen rossz bőrben vagyok, mint egy kuvik általa ejtett sebeit, s gyászos hangon, mint baljós előjelet adta hírül, azonnal észrevette, hogy könnyezem. Azt azonban, hogy a könnyeket, a bánatot félvállról kezelje, nem engedte a combray-i szokás, mert az ilyesmit éppolyan végzetesnek tartotta, mintha flanel alsóruhájától kellett volna megválnia, vagy ha akarata ellenére etetik. „Jaj, ne, nagyságos úr, nem szabad így sírni, még megárt!” És olyan aggodalmaskodva igyekezett elállítani a könnyeimet, mintha a vérem patakzott volna. Balszerencsés módon zord képet vágtam, s ezzel gyorsan véget vettem a Françoise remélte túlradó érzéseknek, amelyek talán tényleg szívből jöttek

„KÉPZELETEM EGY PILLANATRA VISSZATELEPÍTETT A TERMÉSZETBE, S ÍGY
A MEGIDÉZETT RÉTEK-MEZŐK VÉGTELEN CSENDJE S VELE AZ ALBERTINE OLDALÁN,
A RÉTEKEN TETT FÁJDALMAS SÉTÁK EMLÉKE LENGTE BE.”

nyomában többé 2. részlet

volna. Talán Albertine iránt is úgy érzett, mint Eulalie iránt, s most, amikor barátnőm semmiféle hasznot nem tudott húzni belőlem, Françoise sem gyűlölte már. Azt azonban mindenképpen értésemre akarta adni: nagyon is jól látja, hogy sírok, csak éppen, az enyéim káros példáját követve, nem akarom „mutatni”. „Nem szabad sírni, nagyságos úr” – mondta immár kissé nyugodtabb hangon, inkább azért, hogy éleslátását fitogtassa, mintsem hogy együttérzésről biztosítson. Majd így folytatta: „Így kellett lennie, túlságosan boldog volt szegény lány, nem is tudta, mennyire”.

Milyen lassan huny ki a nap ezeken a véget nem érő nyári esteken! A szemközti ház sápadt árnyalakja a végtelenségig festette az égre állhatatos fehérségét. Végre sötét lett a lakásban, meg-megbotlottam az előszoba bútoraiiban, de a bejárati ajtón, az immár teljesen sötétségben még mindig áttetszően kékllett az üvegezett rész, virág-kéken, bogárszárny-kéken, olyan kékből, amit szépnak láttam volna, ha nem érzem meg benne az utolsó visszfényt, penge-éleket, a végső csapást, melyet még mindig a nappal, a fáradhatatlanul könyörtelen mért rám.

Végül mégis teljesen sötét lett, de ekkor elég volt egy csillagot megpillantanom az udvarbéli fa koronája mellett, s mindjárt eszembe jutott: hányszor koccikáztunk ki vacsora után a holdfény-szönyeg borította chantage-i erdőbe. Sőt, az utcán is megesett, hogy elküldítettem Párizs mesterséges fényeitől, és egy pad támláján gyűjtöttem össze egy holdsugár természetes tisztaságát, elválasztottam Párizstól, a várostól, amit képzeletem egy pillanatra visszatelepített a természetbe, s így a megidézett rétek-mezők végtelen csendje s vele az Albertine oldalán, a réteken tett fájdalmas séták emléke lengte be. Ó, mikor ér véget az éjszaka? De a hajnal első hűvösségére összerázkódtam, mert annak a nyárnak az édes ísét hozta vissza, amikor egészen pirkadatig annyiszor kísérgettük haza egymást Balbecből Incarville-be és Incarville-ből Balbecbe. Már csak egyetlen reményem maradt a jövőre – az aggodalomnál is sokkal szívósorítóbb remény –, az, hogy elfelejtem Albertine-t. Tudtam, hogy egyszer elfelejtem majd, hisz elfelejtettem Gilberte-et, Guermantes nagyhercegnét, s bizony elfelejtettem a nagymamát is. És éppen e teljes, a temetők békéjét árasztó felejtés miatt, mellyel elváltunk mindazoktól, akiket már nem szeretünk, az a legigazságosabb és a legkönyörtelenebb büntetésünk, hogy megsejtjük: elkerülhetetlenül ugyanilyen feledés lesz a sorsa azoknak is, akiket most még szeretünk. Valójában pontosan tudjuk, hogy a felejtés fájdalommentes, közömbös állapot. Mivel azonban nem tudtam egyszerre elgondolni azt, aki voltam, és azt, aki leszek, csüggedten gondoltam a simogatások, a csókok, a megosztott éjszakák védőburkára, amelytől hamarosan mindörökké meg kell válnom. A leggyengédebb emlékek lendületük teljében porlottak szét azon a gondolon, hogy Albertine halott, áramok és ellenáramok oly nyomasztó hullámtorlaszait omlasztva rám, hogy képtelen voltam egy helyben maradni: fölkeltem, de döbbenet rögtön meg is álltam: ugyanaz a halvány fény, amelyet akkor láttam, amikor még örömtől sugárzón és a csókjaitól felhevülten elváltam Albertine-től, bújtt be a függöny fölött immár gyászosra vált pengéjével, hideg, könyörtelen, tömör fehérsége úgy hatolt belém, mint valami késdőlés.

(Vége)

Megjelent az Atlantisz Könyvkiadó gondozásában

Fordította: Jancsó Júlia

Válogatta és szerkesztette: Nagy Emőke

MIAOMEL EUROPA

Előzze meg a bajt!

Ha Ön beteg nem tud hatékonyan dolgozni, ezért keressen a munkájával a köznyezetével és a családjával rendszeresen foglalkozni. Figyelme a fájdalmára, esetenként ségére és problémáira irányul. Aki szellemi munkát végez, az leginkább a stressz-aktívokat, az testi fáradtságot, aki fizikailag az minden kalmározatlan érzést

MIAOMEL EUROPA

Egészségvisszaállító-megújító Diétalító és Fogyasztó Rendszer
Több évtizedes tapasztalattal

1. Miasomel masszáz - Önmagában fogyás nélkül is hatékony

Az akupresszúra 6000 éves történelme bizonyítja, hogy megújítja a szervezet egyensúlyát.

2. Méregtelenítés - Önmagában is hatékony

Segít megszabadulni a felhalmozott mérgek, toxinoktól, és csökkenti a szervezet energiáját.

3. Vitamínok és ásványianyag-tartalom sok

Ha a Miasomel készítmény rendszeresen szedve, 10 nap alatt 10 kg-ot veszít, és a szervezet 10 nap alatt 4-10 kg szűrt/1000 kcal-ot, 1-3 ruhaként, csökkenti a szervezet energiáját 10 nap alatt!

A személyre szabott karát orvos határozta meg.

A súlyvesztés 10 nap alatt már megindul, és a teljes egyensúly

3 hónap alatt áll be, teljesen jó-jó hatás nélkül.

A súlyfelesleg nem csupán esztétikai probléma!!!

A túlsúlyos gyerekek száma megnövekedett. Az elhízás a második leggyakoribb betegség. Következésképpen diabétesz, depresszió, stb.

Felhívjuk Önt, hogy környezetében egyre több szívbeteg, magas vérnyomásos, kedély- vagy elhízott emberrel találkozik, és túlsúlyos ember él?

A súlyfelesleg vagy betegség? A döntés az Ön kezében, mert a MIAOMEL csapatában van.

- ... az ország minden részén elérhető kizárólag
- MIAOMEL Termékeivel rendelendő Referencia Számok:**
- Budapest: 1054 Budapest, Dózsa György u. 14. T: 1212-4952, 209623-028
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Török Károly u. 136. T: 1454-8256
 - Békéshely: 5600 Békéshely, Párizsi u. 48. T: 20955-8306
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Fehérvári u. 215. T: 1208-1314, 70261-0473
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Károlyi u. 1. T: 1214-4708, 703155-888
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Fehérvári u. 4. (Művelődési Ház mellett) 30900-904
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Fehérvári u. 148. T: 309427-632
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Dózsa György u. 44. T: 1257-2019
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Fehérvári u. 17. T: 1291-7997, 209611-554
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Kossuth L. u. 117. T: 1420-6132, 209266-371
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Csillagok u. 5. T: 30813-3050
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Fehérvári u. 11. T: 0633-416-609
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Károlyi u. 10. T: 23361-543
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Károlyi u. 11. T: 96313-498, 20923-8012
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Városházai u. 4. T: 62534-062
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Árpád u. 14. T: 202073-328
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Szent György u. 13. T: 30315-7127
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Bajcsy Zs. u. 14. T: 30436-6307
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Szentgyörgyi u. 3. T: 309590-933
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Lőrinc u. 5. T: 203229-529
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Fehérvári u. 5-7. T: 70940-1657 (hétfőn 10-17-ig)
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Fehérvári u. 14. T: 72327-211
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Fehérvári u. 33. T: 70325-7991
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, József u. 10. T: 20213-3821
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, József u. 7. T: 26317-917
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Fehérvári u. 9. T: 204971-363
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Városházai u. 1. T: 202262-333
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Somogyvári u. 2. T: 30565-2213
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Csillagok u. 11. T: 30657-0436
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Fő u. 2. sz. 1. T: 30855-3541
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, József u. 42. T: 70312-8008
 - Békéscsaba: 5600 Békéscsaba, Szent István u. 27/B. T: 14248-628

www.manufakturabt.com